

РЕЙ БРЕДЪРИ ЕЗЕРОТО

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Смалиха небето до моите размери и го запратиха над езерото Мичиган, поставиха върху жълтия пясък няколко викащи деца с топки, една-две чайки, каращ се родител и моя милост, изхвърчащ от мократа вълна в замъглението, станал вир-вода свят.

Затичах по плажа.

Мама ме избърса набързо с хавлията и каза:

— Стой да изсъхнеш.

Стоях, загледан как слънцето изсушава капчиците по ръцете ми. Вместо тях се появиха пъпчици като по кожата на пиле.

— Духа — обади се мама. — Облечи си пуловера.

— Чакай да си разгледам гъшата кожа — казах аз.

— Харолд — строго рече тя.

Облякох си пуловера и загледах как вълните приближават една след друга и падат на плажа. Но не тромаво. А сякаш театрално, с някаква зелена елегантност. Дори пияница не може да се строполи с такъв финес на земята.

Беше септември. Последните дни на месеца, когато всичко се натъжава без някаква конкретна причина. Плажът бе тъй дълъг и самотен със своите петима-шестима посетители. Децата спряха да подхвърлят топката, може би защото вятърът бе натъжил и тях с тихото си подсвирване; насядаха и усетиха как есента се спуска над безкрайния бряг.

Сергиите за хотдог бяха покрити със златисти капаци, скриващи горчицата, лука и месните аромати на дългото, изпълнено с радост лято. Сякаш самото лято бе затворено и заковано във върволица ковчези. Една по една сергиите затваряха, залостваха кепенци, а вятърът се надигаше и докосваше пясъка, заличаваше милионите следи от юли и август. И сега, през септември, на плажа са останали само отпечатъците от моите гуменки, както и стъпките на Доналд и Дилаус Шаболд покрай водата.

Вятърът е навял пясък по покривките на сергиите и въртележката е покрита с платнище, всички кончета са замръзнали наред въздуха на месинговите си пилони, оголили зъби, продължават да препускат. Единствено под музиката на вятъра, промушващ се под покривките.

Стоях там. Всички останали бяха на училище. Не и аз. Утре щях да поема на запад през Съединените щати с влак. Двамата с мама

бяхме дошли на плажа за последно.

В самотата имаше нещо, от което ми се прииска да остана самичък.

— Мамо, искам да потичам по брега.

— Добре, но не се бави много и не приближавай водата.

Затичах се. Пясъкът се завъртя под мен и вятърът ме повдигна. Знаете какво е да тичаш с разперени ръце и да чувстваш вятъра по пръстите си. Сякаш си с криле.

Мама остана назад и седна. Скоро се превърна в малко кафяво петънце. Останах съвсем сам.

Самотата е ново изживяване за едно дванадесетгодишно момче, свикнало да е винаги сред компания. Може да е самичко единствено във въображението си. Наоколо винаги има какви ли не истински хора, които казват на децата какво да правят, затова момчето трябва да изтича по плажа, пък било то и само във въображението си, за да се озове в свой собствен свят, със своите собствени миниатюрни ценности.

И тъй, сега бях наистина сам.

Навлязох във водата до кръста. Преди, когато наоколо имаше хора, не смеех да идвам до това място, да потърся във водата и да извикам името. Но сега...

Водата е като магьосник. Прерязва те на две. Имаш чувството, че си разрязан на две и една част от теб, долната, е от захар, разтопява се и изчезва. Студена вода, и от време на време някоя много елегантна вълна, която те обгръща като развян воал.

Извиках името й. Десетки пъти.

— Тали! Тали! О, Тали!

Странно, но когато си малък, наистина очакваш някой да отговори на призивите ти. Имаш чувството, че всичко, за което си помислиш, може да бъде истинско. И понякога това сигурно не е толкова погрешно.

Спомних си Тали, как влиза във водата през отминалия май, със завързана на руси опашчици коса. Плуваше навътре и се смееше, а слънчевите зайчета проблясваха на тесните й дванадесетгодишни рамене. Спомних си как после остана само вода, как един спасител скочи във водата, как майка й пицеше и как Тали така и не излезе...

Спасителят се бе опитал да я убеди да излезе, но тя не послуша. Върна се сам, стиснал само водорасли в големите си юмруци, а Тали бе изчезнала. Вече нямаше да седи оттатък пътеката в класната стая и да играе на ръбче в летните вечери. Беше отишла прекалено далеч и езерото нямаше да я пусне обратно.

И сега в самотната есен, когато небето бе огромно, водата — безбрежна и плажът сякаш се простираше без край, бях дошъл тук за последен път. Самичък.

Виках името ѝ отново и отново. Тали! О, Тали!

Вятърът духаше много нежно покрай ушите ми, по начина, по който духа над отворите на раковините и ги кара да зашептят. Водата се надигна, прегърна гърдите ми, после отстъпи до коленете, нагоре и надолу, напред и назад, изсмукваше пясъка под петите ми.

— Тали! Върни се, Тали!

Бях само на дванайсет. Но само аз знаех колко я обичах. Беше онази любов, която изпитваме, преди да започнем да забелязваме значението на тялото и морала. Която е не по-лоша от вятъра, морето и пясъка, лежащи завинаги заедно. Съставена от всички прекарани заедно на плажа дълги топли дни, както и тихите дни, изпълнени с монотонен брътвеж по време на часовете. Всички дълги есенни дни от изминалите години, в които ѝ носех учебниците на връщане от училище.

Тали!

Извиках за последен път името ѝ. Потреперих. Усетих вода по лицето си, без да зная как се е озовала там. Вълните не плискаха толкова високо.

Излязох на брега и останах там половин час с надеждата да зърна нещо, поне един знак, една частица от Тали, която да запомня завинаги. После клекнах и издигнах пясъчен замък. Оформих го грижливо, както често бяхме правили двамата с Тали. Този път обаче спрях по средата. Станах.

— Тали, ако ме чуваш, ела и го довърши!

Закрачих към петънцето в далечината, което бе мама. Водата се надигна и започна да обгръща замъка кръг след кръг, постепенно го заличаваше.

Вървах мълчаливо покрай брега.

Някъде далеч въртележката задрънча, но това бе просто от вятъра.

На следващия ден заминах.

Влакът има лоша памет и не след дълго оставя всичко зад себе си. Забравя царевичните поля на Илинойс, реките от детството, мостовете, езерата, долините, селските къщурки, болките и радостите. Пръска ги след себе си и те изчезват отвъд хоризонта.

Издължих костите си и прибавих плът върху тях, смених момчешкия си ум с ум на по-възрастен, захвърлих дрехите, които вече не ми ставаха, преминах от началното училище в гимназията, след това дойде ред на колежа и учебниците по право. После се появи една млада жена в Сакраменто. Ходихме известно време, след което се оженихме.

Продължих да уча право. На двадесет и две вече почти напълно бях забравил какъв е Изтокът.

Маргарет предложи да прекараме закъснелия ни меден месец там.

Подобно на паметта, влакът също върви в две посоки. Може да ти стовари закуп всички неща, които си оставил зад себе си преди много-много години.

Лейк Блъф с население десет хиляди се появи под небето. Маргарет изглеждаше тъй прелестна с новите си дрехи. Гледаше ме, докато усещах как старият ми свят отново възкръсва за живот. Държеше ръката ми, докато влакът се плъзна покрай перона на гарата и свалиха багажа ни.

Годините правят толкова много неща с лицата и телата ни. Вървахме през градчето, но не успях да разпозная никого. Някои лица навяваха спомени. Спомени за експедиции по пътеките на дерето. Усмивнати лица от затворени начални училища и люлеещи се на метални люлки и дъски. Но аз не ги заговарях. Вървах, гледах и се изпълвах със спомени като купчина есенни листа, събрани, за да бъдат изгорени.

Останахме две седмици и заедно посетихме всички онези места. Дните бяха изпълнени с щастие. Страшно обичах Маргарет. Или поне така мислех.

В един от последните дни вървахме покрай брега. Не бе чак в края на лятото, както преди толкова много години, но вече се забелязваха първите признаци на опустяване на плажа. Хората оредяваха, няколко от сергиите за хотдог бяха затворени и заковани, а вятърът както винаги чакаше да ни попее.

Почти видях мама да седи на пясъка в обичайната си поза. Отново изпитах желанието да остана самичък. Но не можех да се насиля да го кажа на Маргарет. Просто я държах за ръка и чаках.

Ставаше късно. Повечето деца се бяха прибрали и само неколцина мъже и жени бяха останали да се пекат на слънцето и вятъра.

Спасителната лодка приближи брега. Един мъж бавно слезе от нея, носеше нещо.

Замръзнах. Затаих дъх и се почувствах малък, само дванадесетгодишен, много дребен, направо нищожен и ужасно уплашен. Вятърът виеше. Не виждах Маргарет. Виждах единствено плажа и спасителя, как бавно слиза от лодката със сив, сигурно не много тежък чувал в ръце и също толкова сиво и посърнало лице.

— Стой тук, Маргарет.

И аз не зная защо го казах.

— Но защо?

— Просто стой тук...

Закрачих бавно по пясъка към спасителя. Той ме погледна.

— Какво е това? — попитах.

Спасителят ме изгледа дълго, без да отговори. Остави сивия чувал; избълбука вода и пясъкът почерня.

— Какво е това? — повторих настойчиво.

— Мъртва е — тихо каза спасителят.

Чаках.

— Странно — меко каза той. — Най-странното нещо, което съм виждал. Мъртва е. От много време.

Повторих думите му.

Той кимна.

— От десетина години. Тази година нямаме нито едно удавено дете. Общият им брой е дванадесет от трийсет и трета насам, но намирахме всички няколко часа след злополуката. Всички освен едно,

добре си спомням. Това тяло... трябва да е прекарало десет години във водата. Не е... приятна гледка.

Не откъсвах очи от сивия чувал.

— Отворете го. — Не зная защо го казах. Вятърът се усилваше.

Той се замота с чувала.

— Разбрах, че е момиченце, защото още носи медальон. Няма много друго за казване по...

— По-бързо, *отворете го!* — извиках.

— По-добре да не го правя — каза той. После явно забеляза изражението ми. — Тя е толкова *мъничка*...

Отвори го само мъничко. Това се оказа достатъчно.

Плажът опустя. Останаха единствено небето, вятърът, водата и есенната самота. Гледах я.

Повтарях нещо отново и отново. Име. Спасителят ме погледна.

— Къде я намерихте? — попитах.

— Натам по плажа, в плиткото. Доста време е прекарала във водата...

Поклатих глава.

— Да, така е. Господи, така е.

Хората растат, помислих си. Аз бях пораснал. А тя не се бе променила. Беше си все така мъничка. Все така млада. Смъртта не позволява растеж и промени. Косата ѝ все още бе златна. Винаги щеше да си остане малка и щях да я обичам завинаги. Господи, щях да я обичам завинаги.

Спасителят се опита да заговори отново.

Малко по-късно крачех сам по плажа. Спрях и погледнах към нещо. Точно тук я е намерил спасителят, помислих си.

Край самата вода имаше пясъчен замък. Построен наполовина. Точно по начина, по който ги правехме с Тали. Тя половината, аз другата половина.

Коленичих и видях малките следи, които излизаха от езерото и се връщаха обратно в него, за да не се появят никога повече.

И тогава... разбрах.

— Ще ти помогна да го завършиш — казах.

Направих го. Много бавно достроих останалото, след което станах, обърнах се и се отдалечих, за да не гледам как се руши от вълните. Както се руши всичко останало.

Вървах по плажа обратно към мястото, където ме чакаше и се усмихваше една чужда жена на име Маргарет...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.